

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Μωρίς ντέ Κομβρεμόν το κατάλαβε κι' ο ίδιος αυτό και γι' αυτό, άφου τής είπε μερικά λόγια για να την ένθαρρύνη, την χαιρέτησε κι' έφυγε.

Μια φοβερή πάλη γίνηκε τότε στην ψυχή της Ναδίνας. Ένα προαίσθημα τής έλεγε μέσα της ότι ή συμβουλή του άνακριτού ήταν επικίνδυνη. Άλλά ή Ναδίνα δέν ήταν γυναίκα που σέ μια περίστασι τόσο σοβαρή, άφηνε τά προαισθήματά της να την παρασύρουν...

Μέσα στο πνεύμα της, τó τόσο ίσοροπημένο, δλα ήσαν σταθμισμένα, συνδυασμένα.

Όλα έξεταζόντουσαν λεπτομερώς...

Όσotόσο πέρασε ένα μεγάλο μέρος τής ήμέρας της, διαστάζοντας, χωρίς να μπορη ν' άποφασίση να προβή στο σοβαρώτατο αυτό διάθημα.

Τέλος, κατά τó βράδυ, έδιωξε κάθε διστακτικότητα.

— Ά! είπε. Ο άνακριτής έχει δίκη! Δέν έχω την έκλογή τών μέσων. Έμπρός!... Έξ άλλου έγώ κατώρθωσα και τά έθγαλα πέρα σέ δυσκολώτερες περιστάσεις... Ναι, ναι, ως βάλω δλη μου την ένεργητικότητα, δλη μου την θέλησι και ή έπιτυχία δέν θ' άργήση!

Ντύθηκε γρήγορα και με τó άμάξι της πήγε στην συνοικία Πουασόν, όπου βρισκόταν τó μέγαρο τής βαρώνης. Όσο ζύγωνε προς αυτό, τόσο τó θάρρος της και ή άποφασιστικότητα της δυνάμωναν.

Σκεφτόταν τί θα έλεγε, τόν τόνο που θα έδινε στα λόγια της, την στάσι της, την έκφρασί της, τά πάντα. Και, έχοντας δλοένα περισσότερη πεποίθησι στον έαυτό της, με πρόσωπο άπελπισμένο, αλλά βέβαιη κατά βάθος για την έπιτυχία της, διέσχισε τó κατώφλι του μεγάρου.

Τή στιγμή εκείνη, ή βαρώνη Γιάκομπσεν, κυριευμένη από μεγάλη ταραχή, διηγόταν στη Φράγκα τ' άποτελέσματα τής έπισκέψεως της στην κ. ντέ Φλοράνζ και τής έπαναλάμβανε τά λόγια τής Καρλότας.

Κάθε τόσο σταματούσε και έλεγε φράσεις σαν την παρακάτω:

— Κι' έγώ δέν ήθελα να σέ πιστέψω, Φράγκα, όταν μου έλεγες πως ή άθλια αυτή δέν είνε μητέρα σου... Όσο συλλογίζομαι ότι ξεγελάστηκα από τά ψέματά της και την ύποκρισία της, ότι την κράτησα στην άγκαλιά μου, ότι την έσφιξα στην καρδιά μου αυτή την άθλια που σκότωσε τόν Όλιθιέ μου, τó παιδί μου! Ά! ή μέρα τής εκδικήσεως δέν θα λάμψη για μένα;

Η έξαψις αυτή προκαλούσε μεγάλο τρόμο στη Φράγκα.

Ποτέ δέν είχε δη έτοι την βαρώνη...

Κάτω από τή μεγάλη άρχόντισσα, που είχε μετρημένα δλα τά λόγια της και τις κινήσεις της, την σκεπτικίστρια και την άπογοητευμένη, που θεώρουσε τόν έαυτό της κύριο κάθε αισθήματός της, είχε ζυπνήσει ή μητέρα, ή μητέρα που άγωνιούσε, που ή πληγή της είχε άνοιξει και μάτωνε και που δέν είχε πειρά παρά μία μόνο ιδέα: να έκδικηθη τόν θάνατο του γιου της!

Τή στιγμή εκείνη, ή καμαριέρα ή Μαρία, που είχε κάθε έλευθερία, μπήκε κι' άνήγγειλε:

— Η κυρία κόμησσα ντέ Ροσβέλ είν' έξω. Ζητάει να δη την κυρία βαρώνη...

Η Φράγκα έγινε κατάλευκη.

Η Παυλίνα ώρθώθηκε ταραγμένη με μια άπερίγραπτη έκφρασι μίσους στο πρόσωπό της, του οποίου ο χρόνος είχε σεβαστή την άγαλματένια όμορφιά.

— Αυτή... έδω! φώναξε ή βαρώνη. Ά! την καταραμένη! Ο Θεός τής έδωσε τó θράσος να τολμήση να παρουσιαστή στο σπίτι μου για να μπορέσω να την σκατώσω με τά ίδια μου τά χέρια.

Ήταν έτοιμη να όρμήση, μην ύπα-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

κούοντας σέ τίποτε άλλο παρά στη φωνή του μίσους της και τής όργης της.

Η Φράγκα, περίτρομη, την συγκράτησε.

— Όχι, νουνά μου! τής φώναξε άποφασιστικά. Η πράξις αυτή θα ήταν άναξία σας. Ο Θεός τής έπιφυλάσσει μια τιμωρία άκόμα φοβερώτερη... Ν' άναγνωρίση τó παιδί της στο πρόσωπο του δυστυχισμένου νέου που προσπαθεί να ρίξη στην είρκτη άντι του έαυτού της...

»Νουνά, άκούστε... Η άρνηθήτε να

την δεχθήτε, ή, αν αισθάνεστε τόν έαυτό σας άρκετά ψυχραιμο, φανήτε γαλήνια και κυρία του έαυτού σας, σαν να μην είχε μιλήσει ή Καρλότα... σαν να μην ζέρατε τίποτε...

Και έπειδή ή Παυλίνα, κυριευμένη από την πιό άπερίγραπτη ταραχή, δέν άποκρινόταν, ή Φράγκα έξακολούθησε με μεγαλύτερη άκόμα πειστικότητα:

— Συλλογιστήτε τόν Ροβέρτο! Συλλογιστήτε ότι για τó συμφέρον του και για να μάθετε μήπως ή γυναίκα αυτή βυσοδομεί έναντίον του κανένα καινούργιο έγκλημα, πρέπει να φανήτε άπαθής και ψυχρή σαν να σας ήταν έντελώς άγνωστη. Ω! αν μπορούσα να παρουσιαστώ έγώ, άντι για σας!

Η βαρώνη Γιάκομπσεν κύτταξε την Φράγκα με θαυμασμό.

— Έσύ, είπε, είσαι ύπέροχη, μικρούλα μου. Θα ήθελα πολύ να είχα τή μισή τουλάχιστον από την δύναμί σου και την θέλησί σου...

— Συκοφαντείτε τόν έαυτό σας, νουνά μου, είπε ή Φράγκα.

Έπειτα, άνοίγοντας την πόρτα κι' άπευθυνομένη προς την Μαρία που περίμενε στον προθάλαμο, έπρόσθεσε:

— Όδήγησε την κυρία ντέ Ροσβέλ στο ρόζ σαλόني και παρακάλεσε την να περιμένη λίγο. Πρέπει ή νουνά μου να καθουχάση πρώτα...

Όταν ή καμαριέρα έφυγε, ή Φράγκα γέμισε ένα ποτήρι νερό, έβαλε μέσα ζάχαρη κι' έσταξε λίγον αιθέρα. Τó πρόσφερε κατόπιν στη νουνά της, ή όποια τó ήπια σιγά-σιγά... Έπειτα τής σκούπισε τά μάτια και τής ταχτοποίησε λίγο την τουαλέττα.

— Και τώρα, είπε συνοδεύοντάς την ως την πόρτα, πήγαινε... Άλλά να συλλογίζεσαι περισσότερο τόν Ροβέρτο από τόν Όλιθιέ... Τους νεκρούς δέν μπορούμε να τους ξαναζωντανέψουμε. Πρέπει λοιπόν να σώσουμε τους ζωντανούς.

Άργά, ή Παυλίνα διέσχισε τή μικρή άπόστασι που την χώριζε από τó ρόζ σαλόني, όπου ή καμαριέρα είχε ώδηγήσει την Ναδίνα ντέ Ροσβέλ.

Η Ναδίνα, ή όποια σκεφτόταν ότι μπορούσαν να την παραμονεύουν από καμιά κρυφή τρύπα στον τοίχο, είχε πάρει ύφος συντετριμμένο που φανέρωνε ύπέρτατη άπελπισία.

Μόλις είδε την βαρώνη Γιάκομπσεν να μπαίνει μέσα, σηκώθηκε και με έκφρασι άπειρου σεβασμού, άνάμικτου με βαθεία θλίψι, είπε, ένω άφθονα δάκρυα κυλούσαν στα όλόλευκα μάγουλά της:

— Άγαπημένη μου νουνά, αν είχα ποτέ την άτυχία στη ζωή μου να σέ δυσαρεστήσω ή να σέ προσβάλω, συχώρεσε με... Σήμερα όμως σέ ίκτεύω γονατιστή, εν όνόματι τής μητέρας μου την όποια τόσο αγαπήσατε, εν όνόματι του Όλιθιέ, του γιου σας, του μοναδικού έρωτος τής ζωής μου, ξαναδώστε μου την αγάπη σας... Είμαι ή πιό δυστυχισμένη γυναίκα και μητέρα του κόσμου... Αν δέν θελήσετε να με βοηθήσετε, δέν μου μένει άλλο παρά να πεθάνω από την θλίψι μου.

Η βαρώνη Γιάκομπσεν είχε γίνει κατάχλωμη.

Όταν μάλιστα άκουσε τó όνομα του

Τά γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις τήν όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 56 (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις τήν διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθώνονται οί φίλοι άναγνωσται μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άριθμός Τηλεφώνου 26-135

Ὀλιβιέ, ἡ χλωμάδα τῆς μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο. Ὡστόσο, εἶχε τὴν δύναμι νὰ συγκρατηθῆ. Θυμήθηκε ὅτι ἡ Φράγκα τῆς τὸ εἶχε συστήσει αὐτὸ γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ Ροβέρτου.

— Μὴ μὲ λέτε νουνά, εἶπε μὲ φωνὴ ἀρκετὰ γαλήνια. Καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια, πέστε μου, σὰς παρακαλῶ, τί θέλετε ἀπὸ μένα!

Ἡ Ναδίνα δέχτηκε τὸ χτύπημα κατ' εὐθειαν στὴ καρδιά. Τί ἔννοοῦσε ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν, λέγοντάς τῆς νὰ μὴ τὴν ἀποκαλῆ πειὰ νουνά; Ὡστόσο καθυσάχασε γρήγορα, γιατί σκέφτηκε:

«Εἶνε φοβερὰ ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν Φράγκα...»

Καὶ μὲ φωνὴ δυνατὴ, ἀπάντησε στὴ βαρῶνη:

— Τί θέλω;... Θέλω, ἀπλούστατα, νὰ συμβουλευέτε τὶς κόρες μου νὰ ξαναγυρίσουν στὸ σπίτι τους...

— Τί νὰ τὶς κάνετε; ρώτησε μὲ ψυχρότητα ἡ Παυλίνα.

— Θεέ μου! φώναξε ἡ κόμησσα ξεσπώντας σὲ λυγμούς. Τί ἔκανα γιὰ νὰ βασανίζωμαι ἔτσι; Μὲ ρωτᾶτε τί τὶς θέλω τὶς κόρες μου, σεῖς ποὺ ὑπῆρξατε μητέρα καὶ ποὺ ξέρετε τί εἶνε ἡ μητρικὴ στοργή;

— Μὴ μιλάτε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, τὴν διέκοψε μὲ αὐστηρὸ τόνο ἡ βαρῶνη, γιατί βλαστημάτε.

— Ὡ! πόσο εἶστε σκληρὴ!... Ἡ κόρες μου μ' ἔβρισαν, μὲ ἐγκατέλειψαν, μὲ μίσησαν... Πιθανὸν λοιπὸν, μέσα στὴν ταραχὴ μου νὰ δείχτηκα αὐστηρὴ ἀπέναντί τους, ἀπέναντι τῆς Τερέζας προπάντων... Ἀλλὰ ἡ καρδιά μου, κατὰ βάθος, ποτέ δὲν ἄλλαξε, σὰς ὀρκίζομαι... Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι σήμερα ὅτι ἡ μιά, ποὺ εἶνε τρελλή, νοσηλεύεται ἀπὸ ξένους κι' ὅτι ἡ ἄλλη ποὺ ἐρωτεύθηκε τὸν δολοφόνου τῆς ἀδελφῆς τῆς, δὲν ἔννοεῖ ν' ἀνοίξη τὰ μάτια τῆς καὶ προετοιμάζει γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὸ πιὸ τρομερὸ μέλλον, τὰ μητρικὰ μου σπλάγχνα σπαράζονται, ματώνουν... Ὑποφέροντας τὰ πάνδεινα, ἔρχομαι σὲ σὰς σὰν ἰκέτις... Ἀς λησμονήσουμε κ' ἡ δυὸ τ' ἀμοιβαία μας παράπονα... Ἡ μεγάλες μας μητρικὲς συμφορὲς ἄς μᾶς χωρίσουν, ἀντὶ νὰ μᾶς ἐνώσουν!... Ἐγὼ ἔχω τὴν ἀνάγκη τῆς ἀγάπης τῶν ἀνοήτων μου... Κι' αὐτὲς ποὺ θὰ βροῦν τὴν ἀγάπη, τὴν στοργὴ καὶ ἐπιείκεια ὅση κοντά μου;

— Ἡ Φράγκα ἀγαπάει τὸν Ροβέρτο, τὸ νέο ποὺ κατηγορεῖται ὅτι θέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὴν Τερέζα... ἀπάντησε μὲ φωνὴ ἀργὴ ἡ Παυλίνα. Μ' ἕνα θαῦμα τῆς μητρικῆς στοργῆς... γιὰ τὴν ὁποία μιλάτε... ἂν μπορῆτε... ἢ ἂν θέλετε... ἀποδείξτε τὴν ἀθωότητά του... καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἡ Φράγκα θὰ ξαναγυρίσῃ κοντά σας μὲ τὴν καρδιά ἐχειλισμένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! φώναξε ἡ Ναδίνα. Πῶς ἐσεῖς, ἡ τόσο λογικὴ, ἡ τόσο ἐξυπνὴ, μπορέσατε νὰ τυφλωθῆτε ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο;

— Νὰ τυφλωθῶ! ξαναεἶπε ἡ Παυλίνα. Ἐξηγηθῆτε!... Τί σημαίνει ἡ φράσις αὐτή;

— Ἐ, λοιπὸν, ἀκοῦστε!... Ὁ Ροβέρτος αὐτὸς εἶνε ὁ ἐσχάτος τῶν ἀθλίων... Ἀποπειράθηκε νὰ δολοφονήσῃ τὴν Τερέζα... Αὐτὸ εἶνε πειὰ ἀποδεδειγμένο... Καὶ ὁμως ἐσεῖς ὑποστηρίζετε τὴν Φράγκα, ἡ ὁποία τὸν ἀγαπᾷ, ἀντὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ ξεριζώσετε τὸν τερατώδη αὐτὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς νέας.

— Ὁ Ροβέρτος εἶνε ἀθῶος! φώναξε ἡ Παυλίνα μὲ τὸ πιὸ σταθερὸ τόνο τῆς φωνῆς τῆς.

Ἡ Ναδίνα ἔνοιωσε τὸ λαρύγκι τῆς νὰ σφίγγεται.

— Τότε λοιπὸν ποιὸς εἶνε ὁ ἔνοχος; τραύλισε.

— Κάποιο πρόσωπο ποὺ θὰ ἔχη πολὺ μεγαλύτερο συμφέρον ἀπὸ τὸν Ροβέρτο νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ Τερέζα.

— Μεγαλύτερο συμφέρον ἀπὸ τὴν κλοπὴ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων;

— Μάλιστα...

Ἡ κόμησσα δὲν θέλησε ν' ἀφήσῃ τὴν συζήτησι νὰ ἐξακολουθήσῃ στὸ πολὺ επικίνδυνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς αὐτὸ σημεῖο. Κατέφυγε λοιπὸν στὸ ἰσχυρότερον ἀπ' τὰ μέσα τῆς, στὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖο πετύχαινε πάντοτε ὅ,τι ἤθελε ἀπὸ

τὸν ἀνακριτὴ Μωρίς ντὲ Κομβρεμόν: τὰ δάκρυα.

Ἄφησε τὰ δάκρυά τῆς νὰ πλημμυρίσουν τὰ μάτια τῆς καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη ψιθύρισε:

— Ἀλλοίμονο! Βλέπω καθαρά ὅτι εἶστε ἀμετάπειστη κι' ὅτι δὲν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ξαναβρῶ τὶς κόρες μου...

— Ὡ! ἔκανε ἡ Παυλίνα περιφρονητικά. Πολὺ ποὺ τὶς ἀγαπᾶτε!...

— Πῶς, καὶ σεῖς ἀκόμα σκέφτεστε ὅπως αὐτὲς; Ἀρνεῖστε τὴν μητρικὴ μου στοργή; ...

— Λέω ὅ,τι εἶδα, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ βαρῶνη. Ὅταν ἡ Τερέζα πέθαινε ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν δυστυχία κι' ἐτοιμαζόταν νὰ γίνῃ μητέρα, ἡ μητρικὴ σας στοργή, ἡ περίφημη αὐτὴ μητρικὴ σας στοργή, γιὰ τὴν ὁποία μιλάτε μὲ τόσο στόμφο σήμερα, σὰς ἔκανε νὰ καταδιώκετε μὲ τὸ μῖσος σας αὐτὴν καὶ τὸν σύζυγό τῆς...

— Ἐγὼ, ἐγὼ, ἡ ὁποία τὴν ἀναζητοῦσα παντοῦ γιὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι τὴν συχώρεσα καὶ γιὰ νὰ τὴν βοηθήσω; Ἐγὼ τὴν καταδίωξα μὲ τὸ μῖσος μου;

— Ναί, σεῖς! βροντοφώνησε ἡ Παυλίνα. Ἐσεῖς, μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτατε, καταρθῶνατε νὰ διώχνετε τὸν Ἀντρέα ἀπ' ὅλες τὶς θέσεις στὶς ὁποῖες διωριζόταν...

— Ὡ! σὰς ἠπάτησαν! ἀπάντησε ἡ Ναδίνα. Ποτέ μου δὲν θὰ ἤμουν ἰκανὴ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα...

— Ἐχω ἀποδείξει...

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἡ ἀποδείξεις αὐτὲς εἶνε ψεύτικες, ὅτι σὰς ἐξηπάτησαν, ξαναεἶπε ἡ Ναδίνα. Σὰς ὀρκίζομαι στὴ μνήμη τοῦ γιοῦ σας Ὀλιβιέ, τὸν ὁποῖο λάτρευσα, στὴ μνήμη τῆς μητέρας μου ποὺ ἦταν ἡ πιὸ ἀγαπημένη σας φίλη!...

— Ὡ! αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ γιὰ τὴν Παυλίνα...

Ἡ καταραμένη αὐτὴ γυναῖκα εἶχε τὸ θράσος νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὸ παιδί τῆς, γιὰ τὸν Ὀλιβιέ τῆς, τὸν ὁποῖον ἡ ἴδια εἶχε σκοτώσει!...

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν ξέχασε τὰ πάντα, τὴν σύνεσι, τὸ συμφέρον τοῦ Ροβέρτου, τὸ μέλλον, τὶς συμβουλὲς τῆς Φράγκας, τὰ πάντα, τὰ πάντα...

Μιὰ φλόγα ἀπλώθηκε στὰ ὠραία μάτια τῆς ποὺ χρύσιζαν καὶ μὲ φωνὴ ποὺ

ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησι, ρώτησε:

— Γιὰ ποιά μητέρα σας μιλάτε;... Δὲν ξέρω νὰ ἤμουν ποτέ φίλη τῆς Μαχό...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ Ναδίνα σηκώθηκε. Εἶχε γίνῃ, ὄχι πειὰ χλωμὴ, ἀλλὰ καταπράσινη.

Ὡστόσο εἶχε θέλησι πολὺ μεγάλη καὶ κατῶρθωσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴν προδοθῇ κάτω ἀπ' τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ χτύπημα.

Βρῆκε τὴν δύναμι νὰ μὴ βγάλῃ οὔτε μιὰ κραυγὴ, οὔτε ἕνα ξεφωνητό.

Κι' ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη τῆς κατάπληξις, ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματός τῆς ξαναγύρισε.

— Συγγνώμη, εἶπε ξανακαθίζοντας στὴν πολυθρόνα τῆς, δὲν σὰς καταλαβαίνω. Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ὄνομα Μαχό, τὸ ὁποῖο ἀποδίδετε στὴν μητέρα μου; Μήπως ἦταν τὸ χαϊδευτικὸ τῆς ὀνομα;... Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἄκουσα ποτέ νὰ τὰ προφέρουν...

Ἄν καὶ ἡ Ναδίνα κατῶρθωσε νὰ δώσῃ στὸ πρόσωπό τῆς μιὰ ἔκφρασι γεμάτη ἔκπληξις κι' ἀφέλεια, ἡ βαρῶνη ὥστόσο δὲν ἀπατήθηκε οὔτε στιγμή.

— Σωπάστε λοιπὸν, φώναξε, κι' ἀφήστε τὶς ὑποκρισίες! Ἡ μητέρα σας ἦταν ἡ Μαχό ἡ μιγάς, ἡ Μαχό ἡ ἀναίσχυντη ἑταῖρα τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ καὶ σεῖς ἡ Ζουανέττα, ἡ ἀνταξία κόρη τῆς, βαδίσσατε πάνω στὰ ἴχνη τῆς, συσσωρεύοντας ἐγκλήματα ἐπὶ ἐγκλημάτων! Ἀλλὰ, ὑπομονή! Τὰ πάντα πληρώνονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμον... Ἡ δολοφονίες ἀπρκαλύπτονται, ὅπως κ' ἡ μυστηριώδεις δηλητηριάσεις!... Κι' ἐγὼ, ἡ μητέρα τοῦ Ὀλιβιέ, τοῦ ὁποῖου τολμάτε καὶ προφέρετε ἀκόμα τὸ ὄνομα, ἐγὼ θὰ κατορ-

Ἡ Ναδίνα σωριάστηκε βαρειά σ' ἕναν καναπέ...

θώσω να άποσπάσω τὸ προσωπεῖο σας καὶ νὰ βάλω τὸ κεφάλι σας κάτω ἀπ' τὸ λεπίδι τοῦ δημίου...

Ἡ Ναδίνα δὲν θεωροῦσε ἀκόμα τὸν ἑαυτὸ της νικημένο. Ἡ ἔκπληξις της, καθὼς ἀκούγε τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια τῆς βαρῶνης, φαινόταν βαθειὰ ὕσο κ' εἰλικρινής.

— Θεέ μου! τραύλισε. Παραφρονήσατε λοιπὸν, νουνά μου; Μὰ εἶμαι ἡ Ναδίνα, ἡ βαφτισιμιά σας, ἐκεῖνη τὴν ὁποία ἀγαπήσατε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἦταν μικρούλα...

— Σωπάσινε, σὰς ξαναλέω! φώναξε ἡ Παυλίνα ποῦ ὁ θυμὸς της μεγάλωνε ὀλοένα. Τελείωσαν πειὰ τὰ ψέματά σας, ἡ ὑποκρισιές σας!... Ναί, εἶστε ἡ Ζουανέττα! Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό... Ἐχω ἀποδείξεις... Ἡ Ἀθηνᾶ Κασσάρα, ἡ μαύρη ὑπηρέτριά σας στὴ νῆσο τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ θάρθη νὰ τὸ βεβαιώσῃ αὐτό... καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμα... ἀνὸχι κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ πολυάριθμοι ἔραστοι σας ποῦ εἶχατε στὴ νῆσο τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ καὶ ἄλλου... Ἀ! θάρθουν μάρτυρες ποῦ ζοῦσαν πρὸ δώδεκα χρόνων καὶ ποῦ τοὺς ξαναβρίσκει κανεὶς εὐκόλα, ἄμα σκορπίζῃ τὸ χρυσάφι μὲ τὶς χουφτες, ὅπως θὰ κάνω ἐγώ!..

Ἡ Ναδίνα, ἐξαντλημένη, ἐκμηδενισμένη, εἶχε σηκωθῆ. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐπιχειρήμα ἐδίωξε ὄλο τὸ θράσος, της γιὰτὶ ἕνας μεγάλος μελανὸς κύκλος σχηματίστηκε γύρω ἀπὸ τὰ βαθύχρωμα μάτια της.

Θέλησε νὰ διευθυνθῆ πρὸς τὴν πόρτα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Τὰ πόδια της λύγισαν κάτω ἀπὸ τὸ κορμί της καὶ κλονίστηκε...

— Στ' ἀλήθεια, προσπάθησε νὰ τραυλίση σὲ μιά τελευταία διαμαρτυρία, ἡ τρέλλα εἶνε μεταδοτικὴ...

Ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς φράσεώς της ἔσβυσε στὰ χεῖλη της. Ἀπλώσε τὰ χεῖρια της μπροστὰ καὶ σωριάστηκε βαρειά σ' ἕναν καναπέ.

Ἡ Παυλίνα πλησίασε.

Ἡ κόρες τῶν ματιῶν της ἦσαν φριχτὰ διεσταλμένες, τὰ ρουθόνια της ἔπαλλαν κ' οἱ κόλποι της ἀνεκινούντο μὲ ἐξαιρετικὴ βιαιότητα.

Τὴν ἔσπρωξε βάνουσα μὲ τὸ πόδι της.

— Ἀ! καταραμένη ἡ Ἀθλία, ἀτιμη, δηλητηριαστρία, δολοφόνος! τραύλισε μὲ χεῖλη ὀλόλευκα. Ἄν ἡ καταδίκη σου δὲν ἦταν ἀναγκαία γιὰ τὴν ἀθώωσι τοῦ Ροβέρτου μου, μὲ ποιά χαρὰ θὰ ε' ἔπνιγα ἐγὼ ἡ ἴδα...

Ἀλλὰ ἀπότομα τραβήχτηκε...

Βλέποντάς την κανεὶς, θὰ ὠρkiζόταν ὅτι ὁ πειρασμὸς της νὰ πνίξῃ τὴ Ναδίνα ἦταν ἀνώτερος τῶν δυνάμεών της.

— Ὡ! γιὰτὶ ἡ Παυλίνα, ἀν ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ εἶχε ἀκούσει τὴν ἀφήγησι τῆς Καρλότας δὲν εἶχε πειὰ καμμιά ἀμφιβολία γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς Ναδίνας, τὴν ἄρα μὲ τὸ κεραυνοβόλο ἀποτέλεσμα ποῦ προκάλεσαν ἡ ἀπειλές της καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς Κασσάρα, ἀμφέβαλε ἀκόμη λιγώτερο, ἀν αὐτὸ ἦταν δυνατόν.

Χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἀμέσως ἡ καμαριέρα ἡ Μαρία, ποῦ δὲν θὰ ἦταν μακριὰ, μπῆκε μέσα.

Μ' ἕνα μορφοσμοῦ ὑπερτάτης ἀηδίας, ἡ βαρῶνη Γιάκομπσεν τῆς ἔδειξε τὴ Ναδίνα ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτεται ἀκίνητη καὶ τῆς εἶπε θυμωμένα:

— Πάρε αὐτὴ τὴν παληογυναῖκα ἀπὸ κεῖ!... Ἀλλὰ μὴ τὴν περιποιηθῆς τὴν ἀθλία, σοῦ τὸ ἀπαγορεύω... Μὴν τῆς δώσης οὔτε μιά σταγόνα νερὸ, τίποτε, τίποτε!... Νὰ τὴν βάλουν στὸ ἄμαξι της, ποῦ θὰ περιμένῃ κάτω, κι' ἄς γίνῃ ἔ,τι θέλει... Ἐτσι θέλω!...

Βγήκε ἀπὸ τὸ σαλόνι, ξέροντας ὅτι ἡ Μαρία θὰ τὴν ὑπάκουε καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴν Φράγκα, ξέροντας ὅτι μόνον αὐτὴ μποροῦσε νὰ τὴν καταπραῦνη καὶ νὰ καταπαύσῃ τοὺς ἀτακτοὺς παλμοὺς τῆς καρδιάς της.

Πράγματι, αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ συμβῆ. Ἐξ ἄλλου, μιά μόνον ἰδέα ἔφτανε γιὰ νὰ ξαναδώσῃ στὴν Παυλίνα ὅλη της τὴν γενναιότητα, ὅλη της τὴν θέλησι: ἔπρεπε νὰ σώσουν τὸν Ροβέρτο!...

Ἄν ὁ μόνον ἔπρεπε νὰ πάρουν ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα κ. Γκρολιέ - Σαβέρν τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Ροβέρτο στὴ φυλακὴ του, ἀλλὰ ἔπρεπε προπάντων ὁ ἴδιος εἰσαγγελεὺς, ποῦ ἦταν παντοδύναμος, νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Ροβέρτου στὸ κακουργιοδικεῖο μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀνδρέα.

— Ἐκτὸς αὐτῶν, νουνά, εἶπε ἡ Φράγκα, πρέπει νὰ κάνουμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα.

— Τί;

— Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἡ Τερέζα, κι' ὅταν ἀκόμα ἀντικρύσῃ τὸν Ἀνδρέα, δὲν γίνῃ καλὰ, παρὰ τὶς ἐλπίδες τῶν γιὰτρῶν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχουμε πρόχειρη τὴν Ἀθηνᾶ Κασσάρα καὶ ἄλλους ἀκόμα μάρτυρες, τῶν ὁποίων ἡ Καρλότα θὰ μᾶς πῆ τὰ ὀνόματα... Πρέπει αὐτὴ ἡ ἀθλία ν' ἀναγνωριστῆ ἀπὸ πολλοὺς μάρτυρες ὅτι δὲν εἶνε μητέρα μας... Τότε δὲν θὰ μᾶς εἶνε δύσκολο νὰ πείσουμε τὸ δικαστήριον γιὰ τὴν ἀλήθεια: ὅτι δηλαδὴ ἡ Ζουανέττα, ἡ ἑταῖρα, ἡ ὁποία μπῆκε στὸ σπίτι μας ἐξαφανίζοντας τὴν μητέρα μας, διέπραξε καὶ δεύτερο ἔγκλημα γιὰ νὰ σφετερισθῆ τὰ ἐκατομμύρια ποῦ ἄφησε ὁ δὸν Ζοζέ στὴν Τερέζα...

— Πῶς θὰ κατορθώσουμε ὁμῶς νὰ ἔχουμε γρήγορα τοὺς μάρτυρες αὐτοὺς! ρώτησε ἡ Παυλίνα.

— Ὁ κ. Ζερβαὶ θὰ σὰς δώσῃ μερικοὺς ἔξυπνους ἀνθρώπους του, τοὺς ὁποίους θὰ στείλετε στὸν Ἅγιο Θωμᾶ. Καὶ ἂν ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀνδρέα δὲν ξαναδώσῃ τὸ λογικὸ στὴν Τερέζα, ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Γκρολιέ - Σαβέρν, μιά καὶ περιμένε τὴν ἀφίξι του, θὰ περιμένῃ καὶ τὴν ἀφίξι τῶν μαρτύρων αὐτῶν γιὰ νὰ προσδιορίσῃ τὴ δίκη. Πήγαινε, νουνά, νὰ τὸν ἐπισκεφθῆς ἀμέσως... Ἴσως νὰ ξαναγύρισε ἀπὸ τὸ ταξίδι του...

— Δὲν ἀναλαμβάνεις ἐσὺ τὴν ἐπίσκεψι αὐτῆ; Εἶσαι τόσο σαφῆς σὲ ὅλες σου τὶς ἐξηγήσεις...

— Ὁχι, ἔσας γνωρίζει καὶ ἐκτιμᾷ...

— Καλὰ, ἀπάντησε ἡ βαρῶνη, σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σὲ ὑπακούω. Καὶ, ξέρεις, ἐγὼ ποτὲ δὲν παραβαίνω τὶς ὑποσχέσεις μου. Πηγαίνω.

Ἡ Φράγκα ἀγκάλιασε τρυφερὰ τὴ νουνά της καὶ τῆς εἶπε:

— Θάρρος! Ἡ ἐπιτυχία κ' ἡ εὐτυχία ἐξαρτῶνται ἀπὸ σένα.

Ἡ Παυλίνα ἦταν κατὰκοπη, ἐξαντλημένη. Ὡστόσο καταλάβαινε ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἀξίζε ὄχι μιά τὸσο μικρὴ, ἀλλὰ πολλὲς καὶ μεγάλες προσπάθειες ἕκ μέρους της.

Στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, ἡ Φράγκα τὴν σταμάτησε καὶ πάλι.

— Νουνά μου, τῆς εἶπε, μ' ἕναν ἀνθρώπο σὰν τὸν κ. Γκρολιέ - Σαβέρν δὲν χρειάζονται ὑπεκφυγές καὶ μισὰ λόγια. Κάνε ὅ,τι ἔκανα κι' ἐγὼ μὲ τὸν κ. Ζερβαί. Πές του τὰ πάντα.

Ἡ βαρῶνη, ἀν καὶ δίστασε στὴν ἀρχῆ, ἐνέκρινε στὸ τέλος τὴν συμβουλή της νέας.

Καὶ ἔκανε καλὰ, γιὰτὶ ἐπρόκειτο ἀπ' αὐτὴν νὰ κερδίσῃ πολλά.

Ποιὸς λοιπὸν φαντάστηκε ὅτι ὁ πλοῦτος, ἡ πραγματοποίησις κάθε φιλοδοξίας, ἡ μεγάλη φήμη σὲ ἡλικία σχετικῶς μικρῆ, ἀποτελοῦν τὴν τελεία εὐτυχία σ' αὐτὸ τὸν κόσμο;

Ἡ εἰσαγγελεὺς κ. Γκρολιέ - Σαβέρν τὰ εἶχε ὄλ' αὐτὰ καὶ ὁμῶς, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, κανέναν δὲν τὸν εἶχε δῆ ποτὲ νὰ γελάσῃ. Γιὰτὶ ὄχι μόνον εἶχε χάσει τὴν λατρευτὴ του σύζυγο, ἀλλὰ καὶ εἶχε δῆ πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν νὰ πεθαίνῃ ὑπὸ τὶς τραγικώτερες συνθήκες τὸ μοναδικὸ παιδί του.

Τὸ παιδί του, ὁ Μάξιμος Γκρολιέ - Σαβέρν, εἶχε συναντήσῃ μιά μέρα κάποια γυναῖκα ποῦ τοῦ ἐνέπνευσε ἕνα παράφορο πάθος καὶ τὸν ἔκανε νὰ διαπράξῃ τὶς χειρότερες τρέλλες. Στὸ τέλος ὁ δυστυχισμένος νέος, ἀφοῦ πλαστο-

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔδωσε τὸ χαρτί αὐτὸ στὴν βαρῶνη Γιάκομπσεν.

γράφει μερικές συναλλαγματικές του οίκου Γιάκομπσεν, με τον οποίο ο πατέρας του βρισκόταν σε χρηματιστικές σχέσεις, αυτοκτόνησε φυτεύοντας μια σφαίρα στα μυαλά του.

Όταν ανακαλύφθηκε η πλαστογραφία, ο Ντεσάν, θυμωμένος, έπληξε τις πλαστές συναλλαγματικές στο γραφείο της Παυλίνας, τη στιγμή ακριβώς που εκείνη είχε μάθει το οικτρο τέλος του νέου.

Η μητρική της καρδιά που ήταν πάντα ματωμένη έπει από τον θάνατο του Όλιβιέ της, είχε συμπονεήσει βαθιά τον δυστυχισμένο εισαγγελέα.

— Απατάσαι, Ντεσάν, είπε στον διευθυντή της όταν της παρουσίασε τις συναλλαγματικές. Η συναλλαγματικές αυτές δεν είναι πλαστές. Η υπογραφή είναι δική μου και σε παρακαλώ να τις ξεοφλήσης.

Ο γηραιός διευθυντής κύτταξε την βαρώνη με απεριγραπτή ταραχή. Ποιος από τους δυο είχε τρελλαθεί; Αυτός ή εκείνη; Γιατί, βέβαια, ο ένας από τους δυο ήταν τρελλός.

— Μά, κυρία βαρώνη... άρχισε να λέη.

Εκείνη όμως τον διέκοψε απότομα.

— Φτάνει, του είπε. Σου λέω να πληρώσης τις συναλλαγματικές και να μου τις φέρης άμέσως έδω...

Ο Ντεσάν δεν μπορούσε παρά να υπακούσθ.

Κατά το δειλινό της ίδιας ημέρας, η Παυλίνα πήγε στο σπίτι του εισαγγελέως. Εκείνος, συντετριμμένος από τον πόνο του, δεν θέλησε στην αρχή να την δεχτή. Τότε εκείνη έβαλε τις πλαστές συναλλαγματικές σ' ένα φάκελλο με το επισκεπτήριο της κι έγραψε τα ακόλουθα λόγια:

«Σας ζητώ συγγνώμη γιατί διαταράσσω και μάλιστα επιβαρύνω τη θλίψη σας, την οποία ξέρω πολύ καλά, γιατί κι' εγώ έχασα το μοναδικό μου παιδί. Έπειδή όμως πιθανόν να κυκλοφορούν και άλλες πλαστογραφημένες συναλλαγματικές εκτός των έσωκλειστών, με δυναμ διαφορετικό από το δικό μου, σας συμβουλεύω να φροντίσετε».

Δεν είχε προφτάσει να ανέβη στο άμαξι της, όταν ο κ. Γκρολιέ - Σαβέρν βγήκε σαν τρελλός από το σπίτι του.

— Κυρία βαρώνη! φώναξε τρέχοντας πίσω από την Παυλίνα. Ω! κυρία βαρώνη!...

Εκείνη γύρισε ζωηρά.

Και φοβήθηκε μήπως κανένας υπηρέτης άκούση τιποτε από όσα θα έλεγαν. Γι' αυτό παρέσυρε τον εισαγγελέα πάλι μέσα στο σπίτι του και μπήκε κι' αυτή ξοπίσω του.

Εκεί, μια απεριγραπτή σκηνή διαδραματίστηκε.

Όχι μόνο ο δυστυχισμένος πατέρας είχε χάσει το παιδί του, αλλά και ήξερε το έγκλημά του, του οποίου τις αποδείξεις έφερνε η Παυλίνα, κι' αυτό τον συνέτριβε διπλά.

Η βαρώνη τον παρηγόρησε όσο μπορούσε, του μίλησε για τη δική της δυστυχία και του ώρκίστηκε ότι κανείς ποτέ δεν θα μάθαινε την άτιμία του πεθαμένου παιδιού του. Και ο δυστυχισμένος πατέρας, καθώς την ευχαριστούσε, έπανελάμβανε με μι' απεριγραπτή άπελπισία:

— Ναι, αλλά όλ' αυτά δεν σβύνουν το έγκλημα που έκανε...

Για να άπαλλάξη τον εισαγγελέα από καινούργιες συγκινήσεις, η Παυλίνα φρόντισε να μάθη μήπως ο δυστυχισμένος νέος είχε πλαστογραφήσει πρό του θανάτου του και άλλα όνόματα, εκτός από το δικό της, σε συναλλαγματικές. Έπειδή όμως δεν άνακάλυψε τίποτε τέτοιο, δεν μίλησε ποτέ σχετικώς στον κ. Γκρολιέ - Σαβέρν. Αυτός όμως μάντεψε όλη την μεγαλοψυχία της και έπειδή κανείς ποτέ δεν υπωπτεύθηκε, ούτε έμαθε καν τη θλιβερή αυτή υπόθεση, ένοιωθε από τότε άπέραντη εύγνωμοσύνη προς την βαρώνη.

Την έβλεπε σπανιώτατα, γιατί είχε διακόψει κάθε σχέση με τον κόσμο. Άλλα η Παυλίνα ήταν βέβαιη ότι μπορούσε να χη άπέραντη έμπιστοσύνη σ' αυτόν.

Την δέχτηκε στο ίδιο εκείνο γραφείο του σπιτιού του, του οποίου το κατώφλι δεν είχε ξαναπεράσει από το μοιραίο εκείνο βράδυ.

— Σε τί όφείλω την μεγάλη τιμή της έπισκέψεώς σας; την ρώτησε με απεριγραπτή συγκίνηση.

Τότε η Παυλίνα, άκολουθώντας την συμβουλή της Φράγκας, του άνοιξε την καρδιά της και του διηγήθηκε τα πάντα, διακοπτομένη κάθε τόσο από τους λυγμούς της.

— Τί να κάνουμε, ψιθύρισε, όταν εκείνη τελείωσε, ο εισαγγελέως, ο οποίος δεν μπορούσε να έχη ούτε την παραμικρή άμφιβολία για την άλήθεια των λεγομένων της βαρώνης.

— Τί να κάνουμε; Ξαναείπε. Ο άνακριτής έχει από το νόμο δύναμη άπερίοριστη, και αν νομίζη ότι ο Ροβέρτος είναι ένοχος, κανένας δεν μπορεί να σώση τη στιγμή αυτή τον δυστυχισμένο νέο από τη φυλακή...

— Ω! φίλε μου! φώναξε η Παυλίνα. Δεν σας ζητάω ένα τόσο μεγάλο πράγμα... Θα ήταν πολύ ωραίο, άπραγματοποίητα ωραίο να μπορούσε να μάς ξαναδοθής έτσι ο Ροβέρτος από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Τί θέλετε λοιπόν;

— Με βεβαίωσαν ότι μπορείτε να αναβάλετε την δίκη του μ' ένα οποιοδήποτε πρόσχημα... Κάμετέ το αυτό και θα δώσετε έ-σι καιρο είτε στον Άνδρέα ντ' Ανζελί να ξαναγυρίσθ και μετά την έπιστροφή του να ξαναδώσθ ίσως το λογικό στην σύζυγό του, ή όποια θα ύποδειξη τότε ποιός ήταν ο πραγματικός δολοφόνος της, είτε στους μάρτυρες να φτάσουν από το νησί του Άγίου Θωμά και να άποδείξουν ότι η δήθεν κόμησσα Ναδίνα ντε Ροσβέλ δεν είναι άλλη από την Ζουανέττα, την κόρη της Μαχό.

— Ω! άπάντησε ο εισαγγελέως. Αυτό βέβαια μπορώ να το κάνω!

— Και θα το κάνετε; ρώτησε η Παυλίνα.

— Πώς μπορείτε να άμφιβάλετε; Όταν έρθη η κατάλληλη στιγμή για να γίνη αυτό, φροντίστε μόνο να με είδοποιήσετε.

— Πώς να σας ευχαριστήσω, φίλε μου; είπε η βαρώνη.

— Μη προφέρετε ούτε λέξι παραπάνω. Και τη ζωή μου άκόμα αν μου γυρεύατε και σας την έδινα, πάλι δεν θα ξοφλούσα το χρέος μου σε σας.

— Έχω και μια άλλη χάρι να σας ζητήσω, είπε η βαρώνη, της όποιος η φωνή άρχισε ξεαφνα να τρέμη.

— Λέγετε, είμαι δικός σας όλόκληρος!

— Η Φράγκα κι' εγώ θα θέλαμε πολύ να μάς δοθής η άδεια να έπισκεφθούμε τον Ροβέρτο στη φυλακή του...

Ο κ. Γκρολιέ - Σαβέρν, χωρίς να πη λέξι, χάραξε γρήγορα μερικές λέξεις σ' ένα φύλλο χαρτί. Έπειτα, δίνοντας το χαρτί αυτό στην Παυλίνα, είπε:

— Ίδου, κυρία βαρώνη... Θα μπορέσετε να τον δήτε όπότε θελήσετε, σε ώρα που θα διαλέξετε σεις και με τα πρόσωπα που θα θελήσετε να σας συνοδεύσουν.

Η Παυλίνα θα ήθελε πολύ να πάρη τα χέρια του εισαγγελέως και να τα γεμίση φιλήματα.

Της φαινόταν ότι ο Ροβέρτος είχε σωθής.

Και πραγματικά, η ύπόθεσίς του έπαιρνε μέρα με την ήμερα νέα τροπή και είχε μπη πειά στον καλό δρόμο αυτόν.

H'

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

"Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

'Εσωτερικού δι' έν έτος Δραχ. 200 'Εξωτερικού Δολλάρια 6
> έξάμηνος > 100 'Αμερικής > 7

και δι' όλην την 'Αφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελλι- νιά 30. Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τον διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ.

'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'.

Τιμή έκαστου φύλλου Δραχ. 4.

'Εν 'Αμερικη, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά φύλ- λον πώλησιν, η 'Εταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη παρά του κ. Κ. Καλλο- πούλου.

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΓΙ- ΚΑΛΥΨΙΣ

Την έπομένη ακριβώς της ήμέρας που έπεσκέφθη την βαρώνη Γιάκομπσεν ο άρχηγός της 'Ασφαλείας κ. Ζερβαί, συνεχίζοντας τις έρευνές του, πήγε στην Μονμάρτη για να άνακρίνη την κυρά Ρενιέ, την θυρωρό του σπιτιού που έμενε η Τερέζα και όπου είχε διαπραχθής ή δολοφονική άπόπειρα έναντίον της. Το πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο, γιατί η κυρά Ρενιέ ήταν γυναίκα στρυφή και άντιπαθούσε την Τερέζα, έπειδή η νέα γυναίκα δεν θέλησε να πιάση σχέσεις μαζί της.

(Άκολουθεί)